

[Hartvig Frisch.]

lem Sikkerhedsraadet og Grupper af Medlemmer“

— naar der her staar Grupper, hentyder det til de regionale Ordninger —

„og skal ratificeres af de underskrivende Stater i Overensstemmelse med disses respektive forfatningsmæssige Fremgangsmaader.“

Med Hensyn til denne Artikel 43 forestaar der for vor Stat lige saa vel som for alle andre Medlemmer af De Forenede Nationer en Forhandling om de Aftaler, ifølge hvilke der vil blive paalagt os — med vor frie Tilslutning, det er det, vi her drøfter — at stille Styrker eller paa anden Maade Lettelsler til Raadighed for Sikkerhedsraadet. Vi maa her være klar over, at med Tiltrædelsen af denne Pagt lægger vi et helt nyt Fundament for Fremtidens danske Militærpolitik. Det siger sig selv, at medens vi i hele den tidligere Periode af den frie Forfatning her i Rigsdagen har diskuteret Militærpolitik som isoleret dansk Militærpolitik, vil Hovedgrundlaget for vore fremtidige Diskussioner og Betragtninger i militærpolitisk Henseende naturligvis blive de agreements, som det hedder i Originaldokumentet, de Aftaler, som er sluttet mellem Danmark og Sikkerhedsraadet, og dertil kan saa knyttes vore egne Betragtninger — vi har jo efter Pagten vor fulde Suverænitæt og Selvstændighed; naar vi har sluttet disse Aftaler, staar vi frit —, men det kan ikke nægtes, at al fremtidig Militærdebat maa blive præget af Spørgsmaalet om de internationale Forpligtelser. Jeg vil ikke lægge Skjul paa, at det for mig altid har været svært ved Militærdebatter at faa et fast Grundlag af den simple Grund, at Danmark som Stat er af et Omfang, som det ikke er muligt at sætte i Relation til de Størrelsesforhold, der hersker i øvrigt i Europa. Men vi maa erkende, at vi for Fremtiden vil blive stillet over for en international Problemstilling, og dette vil for mig give en Rationalitet i Sagen, som jeg hidtil altid har savnet.

Samtidig med, at jeg fremhæver denne Artikel, vil jeg gerne fremhæve en anden Ting, som hører sammen med denne Pagt, og det er det, at for de Stater, der tilslutter sig De Forenede Nationer, er det gamle Neutralitetsbegreb simpelt hen ophævet, og jeg vil her henvise ærede Medlemmer til Artikel 2, Stykkerne 4 og 5 — hvis jeg atter maa tillade mig at citere —, som siger:

„Alle Medlemmer skal i deres mellemfolkelige Forhold afholde sig fra Trusel

om Magtanvendelse eller Brug af Magt, det være sig mod nogen Stats territoriale Integritæt eller politiske Uafhængighed eller paa nogen anden Maade, der er uforenelig med De Forenede Nationers Formaal.“

Dette er den negative Side; vi paatager os Forpligtelsen til ikke at foretage noget imod denne Bestemmelse, og hertil kunde man sige, at det vilde vi kunne gøre under alle Omstændigheder. Men hertil kommer saa den positive Side i Stykke 5:

„Alle Medlemmer skal yde De Forenede Nationer al Bistand ved ethvert Skridt, Organisationen iværksætter i Overensstemmelse med nærværende Pagt, og skal afholde sig fra at bistaa nogen Stat, mod hvilken De Forenede Nationer foretager forebyggende Skridt eller Tvangsforanstaltninger.“

Med Stk. 5 er det klart markeret, at ligesom vort Militærvæsen, som jeg før nævnte, bliver internationaliseret, bliver paa samme Maade selve vor Politik internationaliseret i den Forstand, at det normale Neutralitetsbegreb er ophævet. Men jeg vil ikke lægge Spor Skjul paa, at selvfølgelig vil det være urigtigt, om man sagde, at Neutralitetsbegrebet hermed er ophævet i hele Verden for evig og altid, for det kan ingen sige noget om. Jeg kan blot nævne Tilfældet Schweiz. Det er muligt, at Schweiz, hvis der rejser sig det Spørgsmaal for Landet at blive Medlem af De Forenede Nationer, vil stille sig saadan, at de alligevel trods alt hellere vil holde fast paa deres gamle urokkede Neutralitetsbegreb, idet de siger som saa: Det er det, der har reddet os gennem Aarhundreder af Historien, det er Schweiz' eneste nødvendige Livsbetingelse, stillet som det er mellem tre Stormagter —, og at de stillet over for Valget saa alligevel vil holde fast ved Neutraliteten. Det kan jeg ikke spaa om, jeg rejser blot Problemet. Samtidig maa man ogsaa erkende, at den Dag hvor en Konflikt vilde udbryde imellem de Magter, som netop er Grundlaget for denne Pagt, vilde jo ganske automatisk i samme Øjeblik hele det gamle Neutralitetsproblem dukke op for de smaa Stater.

Ser man paa Pagten ud fra Spørgsmaalet om Nordens Stilling, som ogsaa den højtærede Udenrigsminister var inde paa, vil jeg gerne tilslutte mig de Tanker, han fremsatte om, at vi selvfølgelig inden for Norden maa haabe, at den Tid er nær, hvor de nordiske Lande alle vil kunne være tilsluttet denne Organisation. Jeg har selv den Opfattelse, at et Land som Sverige, der jo til stor Betydning for Danmark har været